

Pelayo Blues

Títol
Pelayo Blues
Autor
Sergi Durbà

Número de catàleg: 06
ISBN: 978-84-09-78668-8
EAN13: 978-84-09-78668-8
Pàgines: 174
Format: 210 × 150 mm
Gruix: 10 mm
Pes: 200 g
THEMA: Esports
PVP: 19,95 €

Paraules clau: Sergi Durbà, València, pilota, Pelayo, trinquet, Genovés, Rovellet, Juliet, Puchol II, Genovés II, identitat, progrés, memòria, estació del Nord, història, modernitat, turisticació.

“”

Aquest no és un llibre dirigit exclusivament als amants d'un joc ancestral, ni tampoc als curiosos i diletants que cerquen les últimes alenades d'autenticitat dels pobles oprimits. Tampoc és un simple recull de cròniques esportives, ni un intent d'omplir un buit, per desgràcia desatés, en els mitjans de comunicació. No. Res de tot això. Aquest és un llibre obertament passional, i al remat, un llibre que només serà entès per tot aquell que tinga l'única virtut vàlida en els temps que ens ha tocat de viure: l'honestedat.

La pilota té els seus déus: noms mítics que s'enlairen amb la millor tradició de les històries que parlen del sacrifici i la llum, eixe pes intangible que també es respira al Trinquet de tant en tant. Tal volta, amb la pilota passarà el mateix que amb tantes i tantes disciplines humanes: que serà la literatura qui li donarà força i continuïtat: dimensió metafísica. Pelayo blues n'és una mostra evident. Com tots els testaments que naixen de la passió i la ràbia, esbudella amb precisió les raons i els motius, les ferides i les cicatrius, l'alé atàvic d'un poble que segueix sense saber el que serà de major. Possiblement, i eixe dolor impregna cada pàgina d'este llibre, el no-res. Tot plegat, i com va dir el nostre poeta: "caldrà fer camins de secreta esperança". El futur és la gran incògnita.

Harry Haller al carrer de Pelayo (extracte del pròleg de Rafa Lahuerta)

SINOPSI

Un any sencer al trinquet Pelayo de València dona molt de joc, en tots els sentits. Aquesta immersió en la catedral per excel·lència del joc de pilota no és un simple recull de cròniques esportives, ni de bon tros, és, sobretot, una guia profunda per un dels barris més singulars de la ciutat del Túria: Pelayo i adjacents, precisament. El cor del Cap i Casal. El passejant és Sergi Durbà, que, amb una pilota de vaqueta com a principal acompanyant, s'embarca en un tren de rodalí i, dissabte rere dissabte, i partida rere partida, desglossa temes com l'assimilació lingüística i cultural, la fugacitat del temps, la resistència de les classes subalternes i la decadència d'un món massacrada pels prejudicis, la modernitat i les envestides del progrés. Pelayo blues és, en essència, una victòria personal enfront de la derrota col·lectiva. Un cant a la identitat que batega subjugada. Les seues pàgines són un mapa ple de detalls antropològics, un joc de nostàlgies i frustracions, de ferides obertes i passions desfermades, fruit d'una mirada serena difícil de trobar en un present frenètic en què ens falta temps per a tot. No hi ha València sense Pelayo, en definitiva, no hi ha Pelayo sense València. L'autor d'aquesta obra n'és conscient, i per això l'ha escrita. Seràs capaç d'adonar-te'n tu?

L'AUTOR

Sergi Durbà (Sagunt, 1979) ha publicat novel·les, dietaris i assajos. D'ençà d'aquell viatge iniciàtic i catàrtic titulat Camins al sud (2012), s'ha endinsat en les entranyes del País Valencià amb obres com Costumari de records (2015) i Premi a la corda (2025); i s'ha diluït en entelèquies literàries com ara la Lapònia espanyola a través d'El cant de les granotes (2022). Durbà ha donat valor simbòlic al món de la pilota amb la trilogia conformada per Colp a colp (2019), un vocabulari de termes i expressions populars; Trinquets trencats (2023), un recorregut càustic pels trinquets abandonats arreu del territori valencià; i aquest Pelayo blues, narrativa de no-ficció al cor de València capital. És autor, a més, de la novel·la Amanda (2020), ironia pura al cor de la Mediterrània; i de l'opuscle Les nostres festes, editat per la Generalitat Valenciana (2020). En general, els seus llibres desprenen prosa poètica i certa patina romàntica, embolcallats sempre, això sí, d'un hàlit de sarcasme, contumàcia i crítica voraça envers el progrés i el present que ens abassega.

I amb aquest Pelayo blues, trobe que ja he escrit tot el que havia d'escriure sobre el món de la pilota. Sobre el món, dic, que no sobre el joc. Tanque així una mena de trilogia encetada amb Colp a colp (2019) i prosseguida, anys més tard, amb Trinquets trencats (2023). I m'acomia, definitivament, d'allò que abans em feia bategar i ara ja no fa més que representar un vagareig literari no iniciàtic, no, a quin sant en aquestes altures de la vida!, sinó romàntic i crepuscular. Literatura de l'adeu. I sí, està lleig que ho diga jo, que en soc l'autor, però què en puc dir, si no: la veritat. Llegiu-lo, per tant.

Heus ací un retrat setmanal de les entranyes d'un barri. Heus ací el darrer crit d'auxili d'un anònim al bell mig d'un present devastador. I heus ací un dels escenaris més amenaçats de la ciutat de València, el seu trinquet, Pelayo, l'espai simbòlic que ara fa dos anys es va convertir per a mi en una esmena a la totalitat del país que l'acull. Dissabte rere dissabte. I visca el poliestiré faller! He dit! Perquè, en essència, d'això tracta Pelayo blues, de l'efímer, d'allò que se'ns escapa entre alegries i progressos, dels tresors marginats i inexplorats, de tot allò que respira en el cor d'una ciutat sovint massa apartada de la gent que la vol i se l'estima, sempre tan disposada, per desgràcia, a aparentar el que mai ha sigut ni mai no serà.

Així que sí, ha arribat l'hora de dir-ho, en efecte. I, tot plegat, de confessar-ho. Colp a colp fou una il·lusió; Trinquets trencats, una necessitat, i Pelayo Blues és una denúncia, de rebot una victòria personal, i sobretot un comiat sincer i particular a un reducte popular tan cèntric com invisible, tan obert com tancat, tan esnob ara com reclòs antany, tan famós com desconegut, tan present com oblidat. Un corral i un gastrotrinquet. Taulells antics enfront de modernitats innecessàries. I al bell mig, la decadència de les classes subalternes. I una llibreta. I una voluntat irrefrenable de traure del meu dedins allò que no sé mostrar de cap altra manera que no siga escrivint.

Tinc molt present, per això, el dia que em vaig decidir a dur a terme tal projecte, sempre a cavall de la novel·la i el dietari. Sé que era de nit. I jo estava assegut a la meua terrassa, immers en un monòleg interior. Aleshores, se'm va ocórrer un inici que no he modificat: Si tens aquest llibre entre les mans, és perquè l'esperança continua viva; si tens aquest llibre entre les mans, és perquè...; a partir del qual ha vingut tota la resta de coses: el pas del temps, la identitat, la cultura popular, la senzillesa, la lluita i, evidentment, els records i la soledat d'un somiador.

Jo volia guanyar un premi amb aquesta obra, no ho negaré, però no ha estat possible. Tanmateix, sempre hi haurà gent disposada a llançar-se al precipici dels qui no ens resignem a l'oblit, valencians decidits a mostrar allò que es veu i no es percep, gent a qui se li ha de donar les gràcies de tot cor. Perquè, sens dubte, no és gens fàcil traure a la llum pública tot allò que em fa sentir la vida, el país i aquest món de la pilota sobre el qual —ho he dit al principi— ja he escrit tot el que havia d'escriure, si més no el darrer testimoni d'una València anèmica i silent. La que tots volem, però mai trobem...